

Naloge v kmetijstvu tudi naloge Socialistične zveze

Te dni so v konjiški občini sektorska posvetovanja odbornikov SZDL in predstavnikov kmetijske zadruge, na katerih obravnavajo priprave ter naloge v zvezi z letošnjim sklepanjem kooperacijskih pogodb v kmetijstvu. V zvezi s tem je naš dopisnik zaprosil predstavnike kmetijske zadruge za razgovor, v katerem so mu povedali:

Znano je, da konjiška občina ne predeluje preveč žita za lastne potrebe. Čeprav so se povečale površine posejane z žitom, nismo nikjer opazili večjih tržnih viškov. Spričo ugodne prodaje in cene pri živini, so kmetovavci uporabili večje količine žita za pitanje živine. Ob taki situaciji je razumljivo, da so kmetijski pridelo-

vavci veliko bolj nastopali kot potrošniki moke oziroma kruha in dosti manj kot pridelovalci žit.

V letošnji jeseni imamo v načrtu zajeti s kooperacijskimi pogodbami okoli 250 ha pšenice in 100 ha ječmena. To so precej večje površine kot lani. Razen tega ljudski odbor pripravlja odlok, ki bo podrobneje predpisal agrotehnične in ostale ukrepe za doseg čim boljših pridelkov. Zajel bo seveda le nižinske predele, v katerih so podani vsi pogoji za setev pšenice. V nekaterih vaseh, kot v Spodnjih Zrečah in v Radani vasi so bili donosi že letos višji, kot pa v vaseh okoli Konjic, čeprav so povsod v glavnem izenačeni pogoji. To pove, da bo izvajanje predvidenega odloka za-

delo tiste kraje, kjer že doslej niso storili vsega, da bi dosegli možne in zaželene uspehe.

Kar se tiče zadruge ter obveznosti, ki jih bo z njo sprejela, ne bo težav. Za oranje imamo na razpolago 18 traktorjev, ki bodo v ugodnih pogojih lahko opravili celotno delo. Tudi umetnih gnojil bo dovolj za vse. To velja za dobro seme.

Kljub temu, da je za samo izvedbo akcije še precej časa, pa menimo, da bo treba pohiteti. Po sedanjih posvetovanjih bodo krajevne organizacije SZDL sklicale še sestanke svojih članov v tistih vaseh, kjer so dani pogoji za setev pšenice na večjih površinah. Te sestanke bomo zaključili v prvi polovici septembra, nakar bomo začeli s sklepanjem pogodb. Na sestankih bodo sodelovali tudi predstavniki kmetijske zadruge, ki bodo lahko dajali kmetovavcem potrebne obrazložitve. S tem bomo tudi zagotovili, da bodo politične organizacije aktivno sodelovale pri urejanju in reševanju te tako važne naloge.

Naj na koncu dodamo še to, da predvidevajo v konjiški občini na en hektar posevkov okrog 70.000 dinarjev stroškov. Ob pridelku, okoli 2.500 kg na hektar, kar je dokaj malo, pa bo vsakemu kmetovavcu ob sedanjih cenah ostal še kar lep kupček tisočakov.

V kolikor pa bodo donosi večji, bo tudi dobiček izdatnejši.

V. L.

Kako je s čistočo

Tovariš urednik,

kdo še ni opazil številnih olupkov, ogrizkov in ostalih odpadkov sadja, ki ležijo vseprek na celjski tržnici? Če bi bilo to zametovanje samo navada otrok, bi za devro še lahko nekako razumeli. Žal pa tudi odrasli mečejo ogrizke in olupke kamorkoli. Tisti, ki hodijo na tržnico, si lahko tak prizor ogledajo vsak dan. Takile odpadki pa niso tako nedolžni. Če stoji kdo nanj in nerodno pade, se mu lahko primeri, da bo moral poiskati celo zdravniško pomoč.

Na tržnici še nisem nikoli opazil napisov, ki bi opozarjali, na red in snago. Kaj, ko bi si to omislili? Predlagam tudi, da bi tiste kupcevalce ali sprehajavce, ki se po teh navodilih ne bi ravnali, kaznovali s primerno denarno kaznijo.

Alfonz Zdošek,
Tomšičev trg 18
Celje,

Vaše vestice

Brez krivde kriv

Tovariš urednik,

v zadnji številki Vašega lista je bil objavljen sestavek tovariša Barbariča, ki služi vojaški rok v Celju. Pisec je bil ob svojem primeru prepričan, da je bil v zelenjavni trgovini v Cankarjevi ulici slabo postrežen le zaradi uniforme, ki jo kot vojni obveznik nosi. Da temu ni tako, naj mu dokazuje dva izmed mnogih primerov nesolidne postrežbe v tej trgovini.

Iz izložbenih oken trgovine so privabljal kupce lepe sočne marelice. Zaželela si jih je tudi moja mama, 76-letna ženica. Stopila je v trgovino. Rezultat njenega nakupa je bil podoben kot ga opisuje tov. Barbarič, le da so te marelice bile povsem zrele — preveč dozorele — da, celo gnile. Tako so se znašle na smetišču. Če ne bi bil ta dan prav sobota in če

ne bi iz službe prišla domov šele v popoldanskem času in povrh tega, če ne bi bil naš dom oddaljen iz mesta pol ure, bi našle marelice drugo pot kot na smetišče. Takrat sva z mamo sklenili, da v to trgovino ne bova stopili več. Toda prilika je hotela, da sva ta sklep vrgli v vodo.

Približno pred štirinajstimi dnevi sva z mamo želeli kupiti fižol. Toda, kot naročeno, ta dan fižola ni in ni bilo nikjer. Stopili sva tudi v zelenjavno trgovino v Cankarjevi ulici. Pogledali sva v zabojke na prodajni mizi in ugotovili, da tudi tu iskanega blaga nimajo. Najin pomenek je prekinila prodajavka z vprašanjem, kaj želiva. Povedali sva ji svojo željo. »Kdo pravi, da nimamo fižola, dovolj ga imamo! Kar lepo počakajte, pa ga boste dobili!« Za

pojasnilo sva se zahvalili in stopili v vrsto. Fižola pred nami ni zahteval nihče, zato sva bili brez skrbi, da ne čakava zaman. In ko so med najinim čakanjem pripeljali novo zalogo zelenjave, med to tudi fižol, sva bili več kot zadovoljni. Zaradi prevzema blaga je za prodajno mizo nastal zastoj in tako sva čakali polnih trideset minut. Mimo nas je šel nekdo v skladišče, ki je v ozadju trgovine. Čez čas je pripeljal od tam vozček, na njem zabojček s fižolom in drugo zelenjavo. Mi pa smo čakali. In ko sem se naposled znašla pred prodajavko in ji ponovila svojo prejšnjo željo, je bil odgovor takle: »Fižola nimamo!« Začuden sem jo pogledala in naposled pojasnila, da je prav ona rekla, da ga imajo dovolj in da naj kar počakamo. Toda prodajavke ni ganilo niti to, da sem izgubila več kot pol ure dragocene časa. »Kaj pa morem za to, če pridejo iz restavracije »Pršta« in blago odbeljejo! Tudi oni so stranke!« je dejala.

Ostala sem brez besed. Navsezadnje sva bili z mamo — največkrat. To sva vsaj lahko posneli iz prodajavkinih besed.

D. F. Celje

Brigadirji nas pozdravljajo

Ni še dolgo tega, ko je v Miloševac odpotovala druga celjska mladinska delovna brigada »Boris Kidrič«. Sodelovala bo na gradnji ceste »Bratstva in enotnosti«, kjer se bodo dela kmalu približala zaključni fazi. Brigada je odšla na pot številčno precej šibka. Na račun organizacije in priprav smo slišali marsikajero pikro pripombo. Zato smo pred dnevi, ko se je z obiska pri tej brigadi vrnil predsednik komisije za mladinske delovne akcije pri okrajnem komiteju Ljudske mladine v Celju — Jože Veber, poprosili za razgovor z njim.

»Pri pripravah in organizaciji druge celjske mladinske delovne brigade je bilo nekaj spodrsljajev. Nedvomno to ni bil porok za uspešno delo brigade. Zato smo lahko danes tembolj veseli, ko ugotavljamo, da so si naši brigadirji že prve dni bivanja v naselju uredili življenje tako, da smo lahko ponosni nanje. Že prvi večer so zaplesali kolo in takoj navezali prirske stike z brigadami iz Kruševca, Niša in Varaždina, ki živijo v istem naselju. Zvečer mnogokrat zazvenijo pesmi; med njimi tudi slovenske narodne. V njih pojo tudi brigadirji iz sosednjih republik.

Tudi po notranji aktivnosti je naša brigada na enem prvih mest. Na prvi brigadni konferenci — takoj po prihodu v naselje — so brigadirji sestavili program kulturno-zabavnega dela ter ideološko političnega in športnega življenja. Ustanovili so klub OZN, pevsko skupino, kulturno skupino in organizirali seminar za mlade družbeno politične delavce. Pripravili bodo več ekskurzij, izdajali lastno glasilo itd. To pa še ni vse, le tisto sem omenil, kar mi je najbolj ostalo v spominu.

Rekel sem že, da so naši brigadirji navezali z ostalimi brigadami prirske tovariške odnose. Druži jih pač nerazdružljiva sila mladosti. In samic v takšnem kolektivu dosežejo delovne akcije svoj pravi namen.«

Zvedeli smo, da je naselje, kjer so se nastanili celjski brigadirji, eno najlepših na vsej avtocesti. Tega smo veseli še mi. Ko pa smo tovarišu Vebru zastavili še poslednje vprašanje — če ima kakšno posebno sporočilo — je dejal:

»Brigadirke in brigadirji so mi naročili, naj v njihovem imenu pozdravim vse Celjane in Celjanke, predvsem starše in prijatelje. Rekli so tudi, naj povem, da bodo svoje dolžnosti čestno izvrševali.

-ji

Potrošniki predlagajo

Tovariš urednik, pred kratkim sta se v Smartnem v Rožni dolini združili obe trgovini z mešanim blagom s trgovskim podjetjem »Merx« iz Celja. S tem smo prebivavci Smartnega mnogo pridobili: povečala se je izbira blaga — predvsem špecerijskih izdelkov — razveselili smo se lično embalarane moke in kave, vendar še marsikaj pogrešamo.

V Smartnem je precej delavcev in uslužbencev, ki si vsak dan kupujejo v trgovini malico. Vendar lahko tam nabavimo samo nekaj konzerv, sir, dve vrsti salame in slanino. Najhuje je, da se vsa ta živila v tej vročini kar tajo in da poled na tako hrano ni nič kaj vabljiv. Ne bi bilo napak, če bi »Merx« vsaj v eno poslovalnico namestil hladilnik, ki bi te živilske izdelke obvaroval pred vročino. Potem bi lahko povečali tudi izbiro delikatesnih izdelkov — in prav tega si prebivavci Smartnega zelo želimo.

V Smartnem pa je pereča tudi preskrba z zelenjavo. Paradižnik in papriko lahko kupimo največkrat samo enkrat na teden. Pred kratkim pa smo bili štirinajst dni brez čebule.

Upamo, da bodo v »Merxu« nekaj teh pritožb uoštevali in z njihovim poslovanjem bomo še bolj zadovoljni.

Pavla Letonje,
Paška vas 4,
Smartno ob Paki

Potovanje po Jugoslaviji

TUDI V ŠOŠTANJSKI OBČINI OBIRAJO HMELJ

Te dni so pričeli tudi v šoštanjki občini obratovati hmelj, ki je izredno lepo kazal, a ga je nedavno neurje poškodovalo. Tako kaže, da bo od predvidenih 16 stotov na ha le dobrih 11 do 12, kar je občutno manj.

V zadnjih letih so v šoštanjki občini zelo razširili površine hmeljskih nasadov, saj imajo trenutno 121 hektarjev, predvidevajo pa, da bodo do leta 1965 povečali te površine do 150 ha. Hmelj začuda izredno dobro uspeva v šoštanjki občini, predvsem na območju Smartno ob Paki. -ik

ali »Zanimiv podvig«. »Pogumna fanta« itd. — tako bi lahko naslovili članek o Franku Hinku in Jožetu Pogorelcu iz Tovarne emajlirane posode, ki sta se pred dnevi podala na pot po Jugoslaviji. Toda fanta sta potovala — s kolesi in tako prevozila točno 3124 kilometrov. Potovala sta pod pokroviteljstvom Počitniške zveze tovarne emajlirane posode.

Njuna pot? Takole sta potovala: od Celja do Ptujja, nato v Varaždin, Virovitico, Osijek, Novi

Sad, Beograd, Kragujevac, Paraćin, Niš, Bitolj, Titov Veles, Skopje, Kičevo, Peč, Titograd, Cetinje, Dubrovnik, Split, Zadar, Crikvenico, Pulo, Koper, Novo Gorico, Vršič, Jesenice, Kranj, Ljubljano in — končno nazaj v Celje. Fanta sta povedala, da sta v Makedoniji prepeščila okrog 400 kilometrov in da sta se vrnila domov — brez podplatov na čevljih.

Potovala sta 23 dni, doživela marsikaj zanimivega in v resnici zaslužila — naše iskrene čestitke.

Avgustovsko sonce je razsipalo popoldanske žarke po širnih, temno zelenih hmeljskih nasadih. Razgónov Tone je pokal z bičem in priganjal konja. Dolgi, lojtrski voz je bil obit z deskami. Tone se je oziral po hmeljskih in z rahlo priprtimi očmi mrmral predse.

»Lepa je letos savinjska roža. Dobro je obrodila.«

Pogledal je v sonce, pogledal na uro in švrknil z bičem.

Konja sta prigalopirala v Zalec. Nekje pri Celju je piskala sirena. Vlak z obravci bo vsak čas tu.

Tone je skočil z voza, prijel konja pri glavi in počasi zavozil tik postajnega poslopja. Tudi drugi so že bili tam. In ko so zagledali Razgonovega Toneta, so ga sprasevali.

»Kaj pa ti, Tona, boš letos imel same 'stare'?»

»Pisale so. Menda bodo prišle,« je odgovoril Tone. »In nekaj novih tudi pride.«

Nekdo se je pošalil.

»Prekletu, šestnajstc nikar ne vlačí k hiši!«

»Taka bi ti še glavo zmešala!« pristavi drugi.

»Kaj, glavo?« se zareži tretji. »Srček bi mu pregriznila!«

Vlak je prisopihal na postajo in ustavil. Iz njega se je razlila pisana mavrica rut, klobukov in novih obrazov. Sliši se desetero narječij. Potem klicanje, mahanje z rokami in spet klicanje. Obravci hmelja se zbirajo v skupine. Nekaj skupin je našlo gospodarje. Lezejo na voz, posedejo in oglasijo se pesem. Tudi k Tonetovemu vozu pride večja skupina Stara Mina, ki že dvajset let zbira po obsoletjskih krajih pridne deklinje, seže Tonetu v roko in ga pozdravi.

»Dober dan, Tonček! Pa smo spet tu. Letos nas je nekaj več. Saj je mama tako pisala: 'le poglej, dobro, blago' sem ti pripravila.«

HMELJSKA PRINCESA

»Tako misliš ti, ki imaš pri svojih dvajsetih letih še pretentano zelene možgane!«

»In tisto 'princesko' si kar lepo iz glave izbij!« je pridjala še mati.

Tone pa ni odnehal. Drevakova Marta iz obsoletjskih krajev se mu je tako vsadila v srce, da jo je vzljubil in čez tri leta vzpel za ženo. Seveda se je to zgodilo z velikim protestom Tonetovih staršev in temeljito podporo sorodnikov.

Danes je nekdanja hmeljska princesa zelo spoštovana gospodinja. Mnogi imajo težave, kako in kje dobiti dovolj obravcev. Razgonovi Marti pa to ne dela nobenih težav. Komaj dobi stara Mina pismo, že mendra od hiše do hiše.

»Hej, deklinje, hmelj je zrel! Gremo v Savinjsko dolino? K naši hmeljski princesi?«

»Seveda!« se nakobali deklinje z vseh strani. K hmeljski princesi rade gremo; zakaj ona obravca spoštuje in mu dá, kar mu pripada. »Hej, dekleta, gremo!«